

L'ANC i Òmnium criden junts a la unitat dels partits

Revelen contactes i consciència per a un acord estratègic mentre dos exconsellers d'ERC asseguren que no aniran a l'11-S

El meu país Quim Torra

“Si ens prohibeixen un dret, la nostra obligació és tornar-lo a exercir”

'El meu país', la nova sèrie d'estiu d'El Punt Avui

L'AVENTURA DE LLEGIR COMENÇA AMB **el tataro**

Una revista per a nens i nenes de 4 a 8 anys.

SUBSCRIU-T'HI!
Cada mes a casa teva

www.cavallfort.cat

EL PUNT AVUI +

1,20€

DIJOUS • 1 d'agost del 2019. Any XLIV. Núm. 15076 - AVUI / Any XLI. Núm. 13946 - EL PUNT

NACIONAL

P8,9

La Sagrera, només al 40% després de 10 anys d'obres

TERMINIS • L'Estat no dona cap data d'acabament tot i que les obres avancen a bon ritme des de la represa del 2018

PASSOS • El pròxim pas serà col·locar les vies de la línia del Maresme, a mitjan 2020, i, divuit mesos després, les de Granollers

Una grua de grans dimensions treballant ahir en les obres de l'estació de la Sagrera ■ ENRIC FONTCUBERTA / EFE

Entrevista Carles Puigdemont

P12,13

130è president de la Generalitat de Catalunya

“Seria preocupant una deriva antipartits en la Diada”

Nacional

P18

Picabaralla institucional per les víctimes del 17-A

Discrepàncies respecte del grau de reconeixement dels danys psicològics

Europa - Món

P27,28

El Sinn Féin exigirà un referèndum per a Irlanda

Reclamarà la consulta si Boris Johnson aplica un 'Brexit' sense acord

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS

El Vendrell

Kenneth Martínez

“Volem un govern sense línies vermelles”

119162-119580W

FESMÉS

el bricolatge de casa

FES BRICO CAT!

reformes · jardí · moble kit

fes-te Client FESMÉS fesmes.cat

Demana la targeta client Fesmes 3% i acumula un 3% dte en cada compra

LES SÈRIES. Barcelona és bona si la bossa sona / Les serps ballen al so de la música dels encantadors de serps P6,7

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

El pitjor remei del PSC

Ahir, la diputada al Parlament pel PSC Eva Granados afirmava en un article que "el referèndum sobre la independència és el pitjor remei per a una societat dividida com la nostra"; i, tot seguit, afegia: "Mentre que alguns volen un referèndum per trencar, els i les socialistes el volem per referendar un gran acord." Més enllà del típic mantra sobre la "societat dividida" (que vindria a ser la versió socialista del dinar nadalenc impossible de Jorge Fernández Díaz), es fa difícil entendre que l'opció de votar, sigui sobre el tema que sigui, representi "el pitjor remei". De fet, hem de suposar que no deu ser "el pitjor remei" quan en el programa electoral del 2012, el mateix PSC expressava el "convenciment que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya hauran de decidir lliurement sobre qualsevol proposta de canvi substancial de les relacions entre Catalunya i Espanya, acordada entre les institucions catalanes i espanyoles, a tra-

Es fa molt complicat pensar que un referèndum sobre la independència com el que es defensa pugui arribar a ser "el pitjor remei"

vés d'un referèndum, en què es plantege una pregunta clara, a la qual s'ha de respondre de forma inequívoca". De fet, es fa difícil pensar que sigui "el pitjor remei" quan l'actual primer secretari del partit, Miquel Iceta, afirmava, en un acte del PSC celebrat aquell mateix any, que "els referèndums sobre la independència s'han de poder fer" i hi afegia que "a les democràcies avançades es poden fer per la via de l'acord". De fet, resulta inversemblant que es tracti del "pitjor remei" quan dos anys després, just l'endemà d'assumir el lideratge del PSC, el mateix Iceta reconeixia que "el PSOE no vol una consulta (...) Ho ha dit per activa, passiva i perifràstica; nosaltres [el PSC], sí". I, de fet, seguríssim que no és "el pitjor remei" quan el mateix Iceta, fa poc més de dos anys, proposava la via canadenca si fracassava la reforma constitucional que, suposadament, volia impulsar el PSOE. En resum, es fa impossible imaginar-se que una proposta que ha defensat tantes vegades el PSC pugui convertir-se, de cop i volta, en "el pitjor remei".

La vinyeta

Fer

Ombres d'estiu

Imma Merino

La malaurada població jueva

He estat llegint pàgines esfereïdores d'*El doctor Givago* relatives a un front de combat entre els soldats russos i alemanys a la I Guerra Mundial: la fetor dels cadàvers descomponent-se en els camps de cànem. Iuri Andréievitx, allistat com a metge, s'estremeix davant dels morts i "dels supervivents mutilats, reduïts per la tècnica de la guerra a bocins de carn que a penes si tenien res d'humà". I, enmig de tal devastació, també observa com són maltractats els jueus: "No et pots imaginar quantes vexacions està suportant en aquesta guerra la malaurada població jueva. Els combats es desenvolupen justament al territori on els jueus són obligats a residir. I tot el que han sofert, tots els turments que han patit, les persecucions i la misèria, els ho paguen encara amb els pogroms, amb l'escarni i l'acusació de ser poc patriotes. ¿I com podrien ser-ho si al país enemic gaudixen de tots els drets, mentre que al nostre els fem passar tota mena de persecucions?"

Aquesta última frase no es pot passar per alt, de manera que hi retorna-

“Podem explorar en el present la manera com es gesta un odi criminal cap als més febles

ré, però vull deixar constància que Givago hi afegeix que, resultant-li incomprendible, deu ser per una mena de "fatalitat jueva" que irrita allò que hauria de commoure i d'inclinar a la simpatia: "la seva misèria, la seva feblesa i la seva incapacitat per reaccionar". Hi ha tantes coses per comentar-ne: a la manera de les grans novel·les, i vaig adonant-me que ho és, *El doctor Givago* dona compte d'una època i es

projecta més enllà. Boris Pasternak, d'ascendència jueva, va escriure la novel·la després de la II Guerra Mundial i, per tant, amb la consciència que l'antijudaisme va continuar a Rússia (o, de fet, a l'URSS) havent-s'hi instaurat el règim comunista i que, encara que s'hi van combatre els invasors nazis, no s'hi van protegir prou els jueus. I és així que retorno a aquella frase que Pasternak devia escriure amb perplexitat: no cal dir què va passar en aquell país enemic (Alemanya, òbviament) on els jueus gaudien de tots els drets. En tot cas, l'odi que s'hi covava, a Alemanya, no hauria pogut assassinar milions de jueus als camps d'extermini si no hagués estat estès en tants d'altres llocs. I tal cosa, per molt que continuï resultant incomprendible, no es deu a cap mena de fatalitat. Tampoc s'explica que fos possible per la suposada "incapacitat de reaccionar dels jueus" que alguns encara els retreuen. Podem explorar en el present la manera com es gesta un odi criminal cap als més febles. I llegir o rellegir Primo Levi, del qual avui es compleix el centenari del naixement.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/fwbttyu>

A la tres

Joan Rueda / jrueda@elpuntavui.cat

Relliscada de Colau

El tema de la seguretat, l'incivisme i l'ocupació de l'espai públic ha estat utilitzat en els darrers mesos per desgastar el govern de Barcelona en Comú i Ada Colau. Caminant per Barcelona, parlant amb veïns o comerciants o, simplement, llegint les estadístiques oficials del Ministeri de l'Interior, ja es veu que les polítiques aplicades pel govern Colau en aquests àmbits no han estat reeixides. Però no és cert que tot sigui culpa del govern Colau. Caldria veure quina incidència en aquest fet té, per exemple, una llei d'estrangeria absurda, o que el Tribunal Suprem hagi aniquilat el concepte de reincidència en els furtus. I un altre element: de la mateixa manera que hi ha realitats incontestables, com les dades de l'enquesta de victimització, que no és com el baròmetre, que es basa en sensacions, sinó que recull casos reals, hi ha una exageració constant amb finalitats electorals. Les

“Dimarts va dir que els Mossos es van retirar del dispositiu contra els manters l'estiu del 2017. Sí, el 17-A...”

dades, falses, sobre els manters que hi ha a Barcelona, o alguns informes exagerats sobre les pèrdues que ocasionen, en són exemples.

L'any 2017 Barcelona ja va utilitzar el sistema de saturar els espais on habitualment se situen els manters. Aquell estiu, policies, urbans, mossos i

portuaris, i manters, jugaven al gat i la rata. Els diaris omplien planes amb aquests reportatges. I amb opinions de qui pensava que això era una persecució i dels que pensaven que era poc. Colau, dimarts, en sortir de la seva reunió amb el president de la Generalitat, Quim Torra, ho va recordar. Però va cometre una greu rrelliscada, com a mínim: va dir que els Mossos es van retirar. Sí, concretament el 17 d'agost a la tarda. I els dies posteriors no hi van tornar pas; tenien altra feina. El seu poc *feeling* amb el conseller d'Interior, Miquel Buch, que potser està gestionant aquest tema pitjor que Joaquim Forn, no pot dur-la a obviar això. I rere els atemptats del 17-A va venir la Diada, i després l'1-O. Certament, els Mossos no van tornar a formar part d'aquest dispositiu però tampoc recordo l'alcalde demanant-ho al ministre Juan Ignacio Zoido, màxim responsable dels Mossos durant el 155.

EDITORIAL

L'explicació pendent de Borrell

El ministre d'Afers Estrangers del govern espanyol en funcions, Josep Borrell, no haurà de donar explicacions al Congrés pel cas de l'espionatge a les delegacions catalanes a l'exterior gràcies al suport que el PSOE va obtenir del PP, Ciutadans i Vox a la Diputació Permanent. No és la primera vegada que els socialistes fan pinya amb la dreta i la ultradreta per tancar les vergonyes d'un Estat disposat a pagar el preu que sigui en la suposada defensa de la seva unitat territorial.

No hi ha línies vermelles per impedir l'acció política no només dels partits independentistes, sinó del govern legítim de Catalunya. L'acord infame per a l'aplicació del 155 n'és l'exemple més sagnant, però se n'han produït més que ens mostren que el grup d'interessos es mantindrà i es repetirà sempre que els convingui. L'entesa va valer per destituir el govern –aleshores sense el concurs de Vox, perquè encara no havia arribat com a tal al Senat–, més tard –al costat de Vox–, per evitar la compareixença del rei emèrit per presumpta corrupció; per impedir una investigació sobre el tèrbol paper del CNI en els atemptats de Barcelona i Cambrils el 17-A i, ara, per aplaudir l'obsessió malaltissa de Borrell contra la projecció de Catalunya a l'exterior.

Però les explicacions que el futur cap de la diplomàcia europea s'estalviarà al Congrés potser les haurà de donar davant la justícia alemanya. La delegada del govern a Berlín, Marie Kapretz, ha interposat una denúncia penal a la fiscalia general alemanya perquè els serveis secrets de l'Estat van fer un seguiment de la seva activitat privada fins i tot en el període en què havia estat destituïda pel 155. Un nou repte per al diplomàtic Borrell.

De reüll

Anna Balcells

Preu

Donald Trump, que es vanta públicament de no tastar ni una gota d'alcohol, té el vi francès en el punt de mira. Després de les manufactures xineses i els cotxes alemanys, ara amenaça d'apujar els aranzels a les ampolles de Bordeus, de la Borgonya, d'Alsàcia... com a represàlia per l'impost aprovat a França contra els gegants tecnològics coneguts per l'acrònim GAFÀ: Google, Amazon, Facebook i Apple. Els francesos ja s'han afanyat a aclarir que no tenen intenció de gravar “específicament” multinacionals dels Estats Units

Té tot el sentit demanar que les ‘big tech’ paguin el que els pertoca

(principal mercat, per cert, de les seves exportacions de vi). Expliquen que de les grans companyies digitals afectades pel nou impost n'hi ha de nord-americanes –les més importants, és clar– però també d'uropees i xineses, i que la taxa desapareixerà tan bon punt se n'adopti una d'internacional. No sé com acabarà la picabaralla, però em sembla que té tot el sentit del món demanar que les GAFÀ tributin pels ingressos que obtenen a França o a qualsevol altre estat europeu, on abonon quantitats ridícules escudant-se en el fet que ja paguen allà on tenen la seu legal, països amb una fiscalitat més baixa com ara Irlanda o Luxemburg. L'“estupidesa” –per fer servir el vocabulari de Trump– no és ja només que lliurem a les *big tech* els milions de dades personals amb què faran el seu negoci, sinó que, a més, no en demanem cap preu.

Les cares de la notícia

DELEGADA DEL GOVERN A BERLÍN

Marie Kapretz

Denúncia valenta

L'afer de l'espionatge a les delegacions catalanes a l'estranger, l'anomenat *Borrellgate*, arriba a la justícia alemanya gràcies a la denúncia que ha presentat a la fiscalia la delegada del govern a Berlín. Una denúncia valenta que, potser, aclarirà el que el PSOE, el PP, Ciutadans i Vox volen tancar.

MINISTRE DE FOMENT EN FUNCIONS

José Luis Ábalos

L'obra de la Sagrera

No n'és l'únic responsable, però tant ell com tots els que l'han precedit al ministeri es mereixen un gran suspens per l'enorme vergonya que representen les obres inacabables de la Sagrera, que ja fa més d'una dècada que van començar i han tingut canvis, aturades i tota mena de problemes.

CONSELLERA DE SALUT

Alba Vergés

Resposta contundent

La consellera de Salut ha respost de manera clara i contundent a la reclamació que ha fet govern espanyol a la Generalitat d'elaborar un pla per reduir la despesa sanitària i farmacèutica. “No retallarem”, ha contestat la consellera, que rebutja noves polítiques d'austeritat en l'àmbit sanitari.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Diàleg bilateral

La part catalana plantejarà qüestions sectorials i instarà Pedro Sánchez a explicar què proposa sobre presos i autodeterminació.

10
anys

Alerta màxima

L'ofensiva d'ETA posa Catalunya en alerta màxima. Interior tem un atac contra les forces de seguretat aquest cap de setmana.

20
anys

Operació sortida

L'operació sortida d'estiu va viure la pitjor jornada a les carreteres catalanes, amb sis persones que van perdre la vida en tres accidents greus.

Full de ruta

David Brugué

Un negoci d'èxit

Aquests dies, els carrers de Barcelona comencen a estar plens de publicat del Festival Circuit. Un esdeveniment dedicat

al públic homosexual internacional que serveix perquè Barcelona se situï al capdamunt de les ciutats *gay friendly* del món. Realment seria una iniciativa viable si el seu objectiu fos la normalització del col·lectiu i de les seves necessitats. No és que no hi hagi alguna iniciativa en aquest sentit. Hi és. Però en realitat el Circuit és simplement una festa comercial que mou molts diners i que omple Barcelona d'una normalitat envejable.

Però el que ven acaba estant fora de la normalitat. Publicitat amb cossos totalment esculturals que si fossin de dona ja haurien generat la protesta de col·lectius feministes. Una festa darrera l'altra en les quals el sexe, l'alcohol i la droga estan al capdamunt dels objectius a trobar al llarg de la nit per a part dels assistents. Una multitudinària trobada a les piscines de l'Illa Fanta-

Aquest públic existeix, com es demostra any rere any. Altra cosa és quan el producte es presenta com a representatiu del col·lectiu gai. Simplement no ho és

sia que, al final, és el que acaba calant en el subconscient. I no és que tot això no existeixi ni s'hagi de vetar o amagar. Ni de bon tros. Aquest públic existeix, com es demostra any rere any. Altra cosa és quan el producte es presenta com a representatiu del col·lectiu gai. Simplement no ho és. La tipificació dels gais com a joves hipermusculats que només busquen anar de festa és irreal. Existeixen les parelles homosexuals amb fills, per exemple. Hi ha gent que simplement se'n va al llit amb gent del seu mateix sexe i que no té res a veure amb el públic del Circuit. En definitiva, que no s'hi identifica.

I al final, el que s'acaba perpetuant és aquesta imatge externa d'una Barcelona on tot es pot fer, on no hi ha normes i on la màniga ampla és a l'ordre del dia. El Circuit està molt bé si es presenta com el que és: un negoci que, a més, beneficia establiments comercials i restauració. La trampa és si es vol fer passar com una activitat més de normalització d'un col·lectiu que, malauradament, encara és vulnerable.

Tribuna

David Murillo Bonvehí. Professor del Departament de Ciències Socials d'Esade

Pedro Sánchez i l'escorpí

Corria l'octubre de 2016, l'Íbex demanava a Pedro Sánchez que facilités el govern a un PP inundat per la corrupció. *El País* li dedica editorials titllant-lo de populista i de demagog. Atrinxerat darrere la bandera del *No és No* a Rajoy, Sánchez anava veient com barons i lloctinents li giraven l'esquena. Finalment el cop d'estat es va produir. Llavors va fer l'únic que podia fer. Anar-se'n a casa. El que segueix ja no fou tan esperable. Va volar a Sant Francisco a veure el seu admirat Manel Castells. Va recarregar ànims i, tot passejant per les platges de Califòrnia, va decidir plantar cara i tornar-hi. Inesperadament va guanyar. Les bases li van donar suport i va descavalcar una Susana Díaz ungida com a líder de la gerontocràcia socialista tal vegada massa d'hora. Amb el seu triomf i la posterior moció de censura, Sánchez va passar a convertir-se en l'esperança blanca de la delmada socialdemocràcia europea i en el somni humit de l'esquerra espanyola. Passat el *No és No*, ara les bases li cantaven el *Con*

Rivera No.

ENMIG, ÉS CLAR, TAMBÉ hi va haver un 1 d'octubre. El govern espanyol va enviar policies per aturar el referèndum, és a dir, per pegar a la gent. Es va anul·lar l'autogovern. Va marxar a l'exili una part del darrer govern escollit legítimament pel poble de Catalunya. Es van enviar líders socials i polítics a la presó. I la resta és el que tenim. Un editor reconvertit en Molt Honorable escollit pel jutge Llàrena. I els catalans amb dret a vot, però no pas a representació política, mercès a un altre jutge, ara el jutge Marchena. Quan el darrer president escollit pel Parlament, Carles Puigdemont, insisteix en la necessitat de resistir, no només parla de dignitat. És cert que persones, pobles i nacions, necessitem dignitat per mirar-nos al mirall, per buscar aquesta quimera psicològicament tan necessària que anomenem coherència. També hi ha una dignitat que és càlcul fred i racional. Aquella que ens recorda el deu a zero amb què l'Estat anava a vèncer

Catalunya, segons paraules de Sáenz de Santamaría.

UN EQUIP QUE PERD per un resultat com aquest no mereix gaire commiseració. Simplement ha equivocat categoria i probablement mereixi baixar de divisió. A divisió regional per ser exactes. Tanmateix, ja es veu que la cosa no ha anat ben bé així. Sense negociació la pilota continua rodant i les dues bandes segueixen encaixant gols. Els nostres gols són prou coneguts. Per la banda espanyola, ja es veuen el desprestigi de les institucions, el deteriorament de la seva democràcia, la desacreditació de les seves elits, dels seus partits i la seva imatge internacional. Espanya tossuda i conservadora. Massa fràgil per acceptar la seva complexitat interna. Massa dèbil per erigir-se en salvadora del socialisme europeu. És l'instint inevitable que fa que l'escorpí hagi de clavar l'agulló a l'esquena de l'únic gripau que el pot dur a l'altra banda del riu. No és Pedro Sánchez, és la història d'Espanya.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

És una llàstima

■ Després de veure que els partits polítics no són capaços de posar-se d'acord per governar aquest país ja que anteposen els interessos personals al que realment necessiten els ciutadans, molts ens fem la següent pregunta: si l'economia marxa bé i pel que sembla el país va millorant sense govern, és possible que no sigui necessari tenir tants polítics? Ha quedat demostrat que els actuals líders dels partits polítics no estan preparats per governar aquest país. Governí qui governi, aquesta deficiència serà difícil de salvar. És una llàstima que en el món de la política no es transmeti per genètica o per experiència dels errors comesos anteriorment, és una llàstima que no se sàpiga distingir entre el que volem i el que necessitem. Hem vist que després de les eleccions municipals i generals, la majoria dels polítics, amb l'excusa que la

política necessita molta dedicació i deteriora la seva vida personal, com una forma de compensar aquestes deficiències s'han augmentat el sou. Ara, després del fracàs per elegir un president per governar Espanya, ningú era capaç d'endevinar que passés en les següents votacions? Tindrem president o anirem a eleccions. El que ens agradaria a molts dels ciutadans si anem a eleccions és que es canviïn els líders dels partits polítics, ja que han demostrat que no serveixen per governar, ni gestionar els vots dels ciutadans.

JOSEP MEGIAS VERGES
Sant Adrià de Besòs (Barcelonès)

Els nens del carrer

■ Tal com deia aquest diari el dimarts 23 de juliol, "Albert Batlle encén el debat dels nens del carrer proposant-ne el retorn". Sembla, doncs, que aquesta proposta del Sr. Batlle ha encès les crítiques dins i fo-

ra de l'Ajuntament. Però valdria la pena que amb molta sinceritat i sobretot tocant de peus a terra ens preguntéssim: quin futur tenen aquests nens aquí? Molt difícilment seguiran estudis i trobaran feina, i els que ho aconseguixin seran un tant per cent ínfim, però i els altres?, la majoria els han trobat esnifant cola i, com diu al mateix article, la fiscal Concepción Tación ha advertit de com estan exposats a les màfies que sembla que contacten amb ells per fer-los servir per a la prostitució o com a carteristes i sembla també que a canvi els donen roba de marca, ells es fan fotos i les envien als seus països d'origen per demostrar que aquí viuen molt bé quan en realitat estan al carrer, però això fa que més famílies facin marxar els fills o que els joves mateixos s'emmarin en aquests que ja ho han fet, amb la qual cosa s'alimenten les màfies d'allà i d'aquí, i quan en arribar es troben amb la realitat

ja és massa tard perquè no tenen mitjans per retornar i llavors venen tots els problemes.

Estic totalment d'acord amb el Sr. Batlle, penso que per estar al carrer, no estudiar, no treballar, no tenir cap futur, millor estar als seus països d'origen, almenys estan amb les seves famílies i no tenen el perill de ser captats per les màfies d'aquí.

Ara bé, també és veritat que tal com ell diu, aquest retorn no pot ser de qualsevol manera, sinó assistit, potser amb ajudes econòmiques de les nostres administracions a associacions que treballin allà intentant que aquests joves puguin estudiar, i després trobar treball, o tenir acords amb aquells governs amb les mateixes finalitats. Segurament que això seria menys costós per a les nostres administracions i amb resultats molt més eficients sobretot per a tots aquests nois.

ROSA COROMINAS SARDÀ
Barcelona

La frase del dia

“Abans eleccions que un govern amb suport de separatistes, suposats delinqüents i filoterroristes”

Cayetana Álvarez de Toledo, PORTAVEU DEL PP AL CONGRÉS

Tribuna

Rafael de Ribot. Periodista i professor de la Facultat de Comunicació Blanquerna (URL)

Triple victòria de Sánchez

On cal situar el llinar que separa l'èxit del fracàs? No és una pregunta fàcil de respondre, però una gran majoria estaria d'acord que l'èxit és complir les pròpies expectatives i el fracàs consisteix a satisfer, quan no coincideixen, les dels altres. Pedro Sánchez és avui només president d'Espanya en funcions, després que en la sessió d'investidura de la setmana passada no va aconseguir els vots necessaris per tornar a ser escollit president. Va ser la investidura un fracàs per al líder del partit socialista?

DE BEN SEGUR que Sánchez hauria preferit ser ja nou president, però no hi ha cap indicatiu que ens permeti pensar que estigués disposat a pagar cap preu polític significatiu per aconseguir-ho. Al contrari: tot apunta que els objectius que persegueixen els estratèges que l'envolten estan situats a més llarg termini.

LA TENSÍO PROVOCADA per la negociació (o falta de veritable negociació) amb Unides Podem ha situat la formació de Pablo Iglesias en una posició difícil. Els socialistes no es cansen de repetir que ja són dues les ocasions en què Iglesias ha pogut investir un president socialista i que s'ha negat a fer-ho. Les desavinences s'han produït fins i tot dins del grup parlamentari de les confluències, on Esquerra Unida i Compromís es van arribar a plantejar votar d'una forma diferent. Si en aquest context s'arribés a unes noves eleccions, és previsible que es compliquessin molt les negociacions d'una nova candidatura conjunta. I en el cas que Íñigo Errejón portés a terme el seu projecte de presentar-se a tot Espanya amb una nova formació, cal veure amb quins suports es quedaria Iglesias. L'enrenou generat a la seva esquerra és una victòria indiscutible per a Sánchez i gairebé la garantia que s'ha erradicat el risc que Podem faci el

temut *sorpasso* al PSOE.

SI UN OBJECTIU PRINCIPAL ha estat desestabilitzar el flanc de l'esquerra, no és menor l'efecte aconseguit a la seva dreta. La negativa d'Albert Rivera de, ni tan sols, entrar a negociar amb Sánchez ha provocat la primera divisió important de la història de Ciutadans. Quatre dels membres de la direcció, els més alineats amb el sector liberal, han deixat el partit. I alguns dels fundadors de Ciutadans no s'han estat de desfogar-se amb Rivera abans d'abandonar la formació qualificant-lo d'adolescent capritxós. Això ha portat el president del partit a mirar de blindar-se canviant els estatuts i de diluir el pels dels crítics ampliant el comitè executiu de la formació. Avui Rivera apareix davant de l'opinió pública com un líder més autoritari i el seu partit se situa

“El líder del PSOE ha après a gestionar els temps, i no té pressa perquè vol anar molt lluny”

com una opció cada vegada més a la dreta. Si finalment s'arriba a unes noves eleccions és possible que una part de l'electorat socialista que es va passar a Ciutadans es replantegi el sentit del seu vot, com ja ha començat a passar a Catalunya. Segona victòria de Sánchez.

UNA ALTRA DE LES CONSEQÜÈNCIES del debat i votació de la investidura va ser la visualització de l'aprofundiment en les desavinences dins de l'independentisme català. Pedro Sánchez no només ha utilitzat el debat per aparèixer lliure de peatges per part dels independentistes, sinó que l'ha aprofitat per forçar una nova votació divergent entre els seus representants al Congrés dels Diputats. Però sobretot ha fet aflorar una discrepància pública entre el president de la Generalitat i la direcció de Junts per Catalunya i els seus presos sobre el sentit del vot. A les portes de la sentència del Tribunal Suprem no hi ha cap punt de trobada que permeti pensar en una unitat estratègica. Encara més, després d'escoltar els discursos pronunciats des de la tribuna del Congrés, avui sembla més probable que si hi ha un escenari preelectoral quan es conegui la sentència, la situació cohesioni més el constitucionalisme que l'independentisme. La tercera victòria de Sánchez és haver convertit un problema en una oportunitat.

NO ES POT MENYSTENIR els que ho han perdut tot perquè, si continuen avançant, van més lleugers d'equipatge. Aquests són precisament els que protagonitzen les planes més brillants de *Manual de resistència* firmat per Pedro Sánchez. Ara el líder del PSOE ha après a gestionar els temps, i no té pressa perquè vol anar molt lluny. El principal error seria caure en el mateix que van cometre els seus adversaris amb ell: deixar-lo sense res a perdre.

De set en set

Sara Muñoz

Que ho resolgui el veí

Quan el PP va arribar al govern de Badalona, l'any 2011, la comunitat musulmana resava els divendres al carrer. Els populars, que havien basat part de la campanya en l'atac a l'immigrant, van intentar transmetre que la seva croada era contra l'incívic i no contra el diferent i es van posar a treballar per ajudar els musulmans de Badalona a trobar un espai digne on orar. I va ser així com els van facilitar una llista de telèfons amb naus industrials que podien tenir un ús religiós. Després es va descobrir que la majoria estaven localitzades a la ciutat veïna de Sant Adrià de

Actuar des de l'exposició mediàtica i la repressió no permet resoldre el problema

Besòs. Aquesta setmana ha coincidit l'anunci de dues operacions policials de gran envergadura. La dels Mossos d'Esquadra contra el tràfic de drogues a la Mina, i la de la Guàrdia Urbana i els Mossos contra els manters a Barcelona. Intentar solucionar des de la repressió i l'exposició mediàtica els problemes que tenen l'origen en la pobresa, sense una agenda social amb cara i ulls, no només no resol la situació sinó que l'agreuja. I aconsegueix que de forma automàtica el problema es traslladi a la ciutat veïna o a un municipi proper. Veient que és una pràctica habitual i que potser fa anys que perdura, és fàcil pensar que el que fan alguns polítics no és tan diferent d'aquella estratègia que el PP va mirar d'utilitzar anys enrere. Tapo el forat on hi ha la fuita que inunda casa meua i m'asseguro que la nova fuita desemboqui a casa del veí. Potser és més resolutiu posar-se d'acord i dignificar la canonada.

Sísif

Jordi Soler

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El meu país

Quim Torra i Pla

President de la Generalitat de Catalunya

Teixir l'única resposta possible

La voluntat popular és la primera institució republicana. He fet meua aquesta afirmació de Josep Carner des que la vaig llegir. I més ara que he assumit una responsabilitat màxima en fer efectiva aquesta voluntat popular. Com a polític, soc fill de l'1 d'octubre. Fins aleshores, havia dedicat tot el meu temps i esforç a empènyer cap a la llibertat des de la societat civil, mirant de servir el país de la millor manera, tal com ens va dir Mercè Rodoreda, fent bé la meua feina.

Vaig ser candidat en una llista electoral per un compromís personal amb el Primer d'Octubre. Amb aquell dia que durarà anys en què el poble de Catalunya va afirmar-se en la democràcia i la dignitat, la solidaritat i la generositat, en la mirada al futur i no al passat. Vaig esdevenir diputat per fer realitat allò que la gran majoria dels catalans vam votar en el referèndum sobre la independència: esdevenir un estat independent en forma de República.

Quan no es va investir el president Carles Puigdemont, ni tampoc els candidats Jordi Sánchez i Jordi Turull, empresonat a mig ple d'investidura, vaig acceptar la proposta d'esdevenir president de Catalunya pel mateix compromís que m'havia portat a ser candidat i diputat. Vam formar govern i hem cercat la fórmula per avançar per fer realitat la voluntat popular.

Certament, el camí no ha estat fàcil. I les dificultats i entrebancs –i sí, també contradiccions– han fet alentir el nostre pas. Des de la gran inestabilitat institucional a Espanya, amb convocatòria d'eleccions, diàlegs fallits o avortats intencionadament, judicis de la vergonya, trasllats de presoners, victòries judicials a l'exili, amenaces de nous 155, cicles electorals llargs, repressió i persecució constant, noves causes judicials obertes, crispació induïda per grups organitzats de l'unionisme més autoritari, etc. I mentre passava tot això, el govern dels serveis públics, dels programes de dinamització econòmica, de les emergències, dels conflictes socials, les vagues, les demandes, les propostes... Treballar per la gent, per les persones, per un país d'oportunitats i d'esperança.

Un any intens en què he defensat sempre una actuació coherent amb la defensa del dret d'autodeterminació, que, en conseqüència, impedia tramitar el pressupost del govern espanyol, i que ens feia dir que no la setmana passada a la investidura d'un Pedro Sánchez perquè es va tancar a parlar de diàleg per a

L'urna de l'1-0 encadenada en protesta per la prohibició del dret a l'autodeterminació ■ EPA

“Si ens prohibeixen un dret, la nostra obligació és tornar-lo a exercir... I si ens impedeixen d'autodeterminar-nos, ho tornarem a fer.

una solució política al conflicte. Un any que ens encarrila cap a una nova tardor plena de desafiaments. Ja ho sabem: venen uns mesos que tornaran a demanar el millor de tots nosaltres. I segons quina resposta sapiguem donar als mesos que vindran, Catalunya en sortirà enfortida i més lliure, o debilitada i dividida.

És per això que amb els partits independentistes i les entitats compromeses amb la llibertat de Catalunya ens hem posat a treballar per tenir una resposta compartida i a l'al-

tura del moment. Ho he dit en moltes ocasions, que aquest era el meu compromís perquè no estava ni estic disposat a acceptar unes sentències del Tribunal Suprem que no siguin d'absolució.

Si ens prohibeixen un dret, la nostra obligació és tornar-lo a exercir. Si ens neguen la llibertat d'expressió, ens continuarem expressant. I si ens impedeixen d'autodeterminar-nos, ho tornarem a fer. És exercint-los que els drets es fan realitat.

He demanat als partits i entitats que, com deia el president Macià, sàpiguen fer-se dignes de Catalunya. I recordant, com deia el president Companys de les causes justes del món, que la causa de Catalunya només ens té a nosaltres. Ara tornem a ser davant d'un moment que ens obliga a deixar les disputes a un costat. No és el moment de tornar a competir entre nosaltres, sinó de cooperar a favor de tots.

És el moment de teixir l'única resposta possible a les sentències del judici polític contra els nostres companys i companyes i el dret d'autodeterminació de Catalunya: l'entesa de totes les forces independentistes per avançar plegats en el tram final cap a la independència de Catalunya. Fidels sempre a la voluntat popular, la primera institució republicana.

Cs porta al TC l'acatament dels diputats d'ERC i JxCat

David Portabella
MADRID

El Congrés encara no sap encara si hi haurà una tretzena legislatura real o abrupta per una repetició electoral, però Ciutadans no tolera com es va iniciar, i ahir va portar al Tribunal Constitucional el recurs contra l'acatament de la Carta Magna que van fer els diputats d'ERC i JxCat. Les referències dels d'Oriol Junqueras i Jordi Sánchez –en ocasions no audibles pels cops de mans i de peus de Vox– a “la república catalana” o als “presos polítics”, segons el recurs de Cs, “no s'ajustaven al que disposa el reglament” del Congrés i feien condicionants “notòriament inconstitucionals”.

En l'escrit registrat al TC per Lorena Roldán i Edmundo Bal, Cs exigeix que els 21 diputats que van fer acataments lliures perdin la condició plena de diputats fins que no tornin a jurar o prometre “de conformitat amb la doctrina constitucional”. Com va recordar aquell mateix dia Meritxell Batet, presidenta del Congrés, és el TC amb la sentència 119/1990 el que empara aquests acataments. ■

La Sindicatura certifica els estralls del 155

Ò.P.J.
BARCELONA

L'aplicació del 155 va provocar la paralització d'uns 500 milions en pagaments i altres despeses compromeses, només el 2017. Així ho certifica l'informe sobre el compte general de la Generalitat aquell any, que ahir la Sindicatura de Comptes va presentar al Parlament, que avala la xifra que va donar la intervenció general. En l'informe, això sí, no s'analitza en detall totes les despeses, i no es pot desmentir ni avalar l'acusació de malversació que s'imputa als presos polítics per l'ús de fons públics l'1-0. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La presidenta de l'ANC i el vicepresident d'Òmnium compareixien ahir plegats per primer cop des de feia temps. ■ ACN

L'ANC i Òmnium clamen per la unitat absent dels partits

■ Tot i la falta d'acords, revelen majors contactes i consciència de les formacions per consensuar una estratègia ■ “No ens aixecarem de la taula fins que es fixin objectius compartits”, sosté Mauri

Xavier Miró
BARCELONA

L'Assemblea Nacional Catalana (ANC) i Òmnium van voler aparèixer ahir en públic plegats per cridar els partits sobiranistes a la responsabilitat de consensuar una resposta institucional, política i ciutadana a la nova etapa que s'obrirà amb una sentència del Suprem contra els líders independentistes que preveuen que serà “condemnatòria i dura”.

Un cop passat elllarg cicle electoral, procliu a les divergències entre partits, la presidenta de l'Assemblea, Elisenda Paluzie, i el vicepresident d'Òmnium, Marcel Mauri, van demanar per enèsima vegada a ERC, JxCat, la CUP i Catalunya en Comú que deixin endarrere les picabaralles i divergències i acordin una resposta política i institucional conjunta a la sentència del Suprem que s'espera per després de l'estiu. Les dues entitats,

Paluzie, a Huguet i Simó: que participin d'un nou 11-S

La presidenta de l'ANC va voler treure importància a la polèmica sobre la negativa dels exconsellers d'ERC Josep Huguet i Anna Simó a assistir a la manifestació de la Diada argumentant que no estaven disposats a ser escridassats com a traïdors. Huguet publicava, abans d'ahir, al seu compte de Twitter: “No aniré a una manifestació que per primera vegada una colla

per la seva banda, es mostren disposades a “liderar la resposta de la societat civil”. Sobre aquest punt, Mauri va informar que ja es treballa amb “moltes altres entitats” per acordar una “resposta col·lectiva”. Però les protestes o manifestacions de la societat civil no poden ser les úniques, adverteixen Paluzie i Mauri, perquè caldrà també respondre institucionalment i política, i això requerirà l'acord dels

d'exaltats vol convertir en un aquellarre purificador contra els traïdors. O bé abans de l'11 aquesta música antipartits i especialment anti-ERC s'atura o bon vent.” I l'exconsellera Simó li donava suport: “Fa dies que he pres la mateixa decisió, després de més de trenta anys.” A preguntes dels periodistes, Paluzie cridava ahir Huguet i Simó a reconsiderar la decisió, defensava

partits. Tot i que ahir no van apuntar cap acord concret entre els partits i es van limitar a clamar de nou per la unitat estratègica, els líders de l'ANC i Òmnium van defugir el pessimisme i van negar que aquesta fos una crida a la desesperada davant l'immobilisme de les posicions dels partits. Malgrat les “divisions evidents” i la “frustració entre les bases” independentistes que reconeixia Paluzie,

que ningú està exclòs i negava que l'ANC hagués promogut crítiques contra ERC sinó contra decisions dels partits independentistes que, des del seu punt de vista, són equivocades. Així, Paluzie recorda que l'única protesta impulsada per la direcció nacional de l'ANC va ser precisament contra la decisió de Junts de pactar amb el PSC a la Diputació de Barcelona.

assegura que els partits s'estan reunint més sovint per buscar un acord del que havien fet durant el darrer any i mig: “Tots són molt conscients de la necessitat de seure, parlar i no aixecar-se fins a l'acord.” Mauri afegia que no es tracta d'una crida “a la desesperada sinó d'una crida a la responsabilitat”, i valora que ja hi ha una “mirada compartida” entre els partits per la freqüència, el to, el tarannà

Oriol Junqueras

El 14-O el TJUE resoldrà sobre la immunitat de Junqueras

Redacció
BARCELONA

El Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) ha fixat per al 14 d'octubre, a Luxemburg, la vista oral en què s'haurà de dirimir si Oriol Junqueras té immunitat com a eurodiputat. Segons va avançar ahir TV3, el president del TJUE ha decidit tramitar la remissió prejudicial a través del procediment accelerat que preveu la llei.

El Tribunal Suprem va preguntar a principis de juliol a l'alt tribunal europeu sobre l'abast de la immunitat de Junqueras, una consulta que va fer contra el criteri de la fiscalia i de l'advocacia de l'Estat. Els magistrats del Suprem van formular tres preguntes al TJUE per determinar, en síntesi, la interpretació de l'article 9 del protocol número 7 de la UE quan es refereix a la immunitat dels eurodiputats “mentre el Parlament Europeu estigui en període de sessions” i en el cas concret d'un acusat (per delictes greus en situació de presó provisional, acordada judicialment per fets anteriors a l'inici d'un procés electoral) que ha resultat proclamat electe al Parlament Europeu.

En cas que el TJUE faci una interpretació extensiva de la immunitat, la sala va preguntar també si l'autoritat judicial que va acordar la presó resultaria obligada a aixecar la situació de presó per permetre el compliment de les formalitats i desplaçaments al Parlament Europeu.

de les reunions i la preocupació que expressen.

“És d'hora per parlar de resultats i de continguts”, apunta, però, a preguntes dels periodistes, admet que no es pot excloure cap via pacífica com la “desobediència civil si és necessari”. Mauri conclou que “calen espais de treball amplis i unitaris que posin sobre la taula la diversitat de punts de vista i estratègies i veure quines ens poden ajudar a avançar”.

La sentència, que preveuen dura, canvia la situació “en què hem entès la democràcia en 40 anys”, adverteix Mauri. Davant d'aquesta previsió, la societat civil no entendria que no hi hagués una resposta àmplia i unitària, defensa. La repressió busca desmobilitzar, desmoralitzar i dividir el moviment, adverteix Paluzie: “Ens cal anar a l'una. És imprescindible que hi hagi sentit d'estat i estratègia conjunta.” ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Carles Puigdemont** 130è president de la Generalitat de Catalunya

“Seria preocupant una deriva antipartits en la Diada”

ALIANCES · “Una de les claus per a la unitat és que es trenquin sectarismes, que es poden enquistar a les cúpules d’alguns dels dirigents, i que els portin a actuar com a aliats i no com a rivals” **ESPANYA** · “La màgia diu que l’Estat espanyol un dia, per una raó que desconexim, s’avorirà a assegurar a una taula per parlar d’un referèndum, però la realitat diu el contrari”

Jordi Alemany
BARCELONA

El 130è president de la Generalitat aprofundeix algunes de les reflexions entorn de la unitat que recull al llibre *Re-Unim-nos* i repassa fets de l’actualitat.

És un llibre pessimista o optimista?

Crec que és optimista, si no no l’hauria escrit, però no està renyit amb la gravetat de la situació, perquè per ser optimistes hem de ser conscients de la realitat.

En aquest “no anem bé” que descriu, quina part de responsabilitat assumeix?

La que toqui. No pretenc senyalar culpables ni el grau de responsabilitat que té cadascú. Tots ho som en menor o major mesura. Eludir la responsabilitat fent un clam per la unitat no seria correcte per la meua part. Constatem que la gent ens fa la pregunta de per què no anem més units, i el fet que ens la facin és un indicatiu que alguna cosa no s’ha fet bé.

El llibre el va fer per les circumstàncies actuals i arran dels pactes, però li critiquen que no es pronunciés abans.

No és per crear doctrina de res, sinó que en un moment determinat em sento obligat a fer unes reflexions, les escric i em surten més llargues. És una feina que feia portes endins i que ara he decidit compartir-les. I per responsabilitat tots els que estem implicats en aquest procés, i moltíssima gent comparteix les reflexions, és el moment que les plantegem públicament.

Diu que era la manera de fer-ho sense intermediaris. No s’havia traslladat bé el seu missatge?

Concedint entrevistes, amb gent que t’interpreta sempre t’acaba distorsionant inevitablement el missatge. He preferit

Carles Puigdemont, durant una entrevista a Waterloo, on està exiliat, el maig d’enguany ■ EFE

adreçar-me en primera persona i de manera directa als interessats sense cap sedàs, amb un format que crec que és bo; és un text curt de lectura reposada. Qualsevol polític ha rebut aquestes reflexions de la gent que en aquest context ens demana unitat, perquè hi ha un debat en la societat catalana molt majoritari. La diferència amb fa uns mesos és que ara tenim els resultats de la teoria de la desunió, dels que deien que per separat seria millor per al país i que és la que s’ha imposat. ¿I estem millor o pitjor? I la sensació és que alguna cosa no hem fet bé i hem de redreçar-ho.

Aquest apoderament que diu que ha de recuperar la ciutadania, la veu imminent amb la sentència?

No podem desapropiar cap oportunitat. El conflicte que tenim amb l’Estat espanyol necessitem que es caracteritzi per la

tàctica i estratègica que ens convé a nosaltres i no a ells, que han pres l’onada repressiva que estem patint. Hem d’emprendre una onada democràtica i la iniciativa ha de tornar a ser nostra. Això permet a la gent sentir-se seu aquest procés, que no és de partits polítics i entitats socials, sinó col·lectiu. ¿Som aliats o no som aliats en aquest combat? Jo crec que sí que ho som i, per tant, en hem de comportar com a aliats.

Defensa una direcció aliada i una acció política coordinada. És incompatible amb la unitat estratègica que defensa ERC?

La unitat estratègica l’hem reclamada tots, i nosaltres l’hem practicada i buscada tan com hem pogut. Sense un comandament aliat no es poden prendre decisions d’envergadura per assolir les fites. Tot el que s’escapi d’aquesta lògica en les decisions que afecten el país, que fins ara

s’hi ha escapat bastant, i es deixa en mans de les executives dels partits, en clau estrictament d’hegemonia partidista, és un gravíssim error. S’han pres decisions transcendents, que no s’han fet en clau d’unitat estratègica. I no hi cap altre camí per sortir airoso d’aquest conflicte.

Malgrat que es diu que l’ha arraconada, cita La Crida com el millor espai per a la unitat.

Una de les raons que van portar al seu naixement avui encara tenen més importància que mai perquè és un espai que no ha participat en cap contesa electoral i que ha quedat al marge de les decisions de les executives dels partits. Per tant és un espai que dona esperança a molta gent, que busca la recuperació de la unitat i que ja ha demostrat que hi ha gent molt diversa. I una de les claus per a la unitat és que es trenquin secta-

rismes, que es poden enquistar a les cúpules d’alguns dels dirigents, i que els portin a actuar com a aliats i no com a rivals.

Com veu el fet que polítics com Josep Hugué o Anna Simó diguin que no aniran a la Diada?

Entenc que la Diada interpel·la tothom, totes les sensibilitats independentistes, i em sabria greu que no hi anessin quan han estat lluitant des que l’independentisme era minoritari. I hem de fer l’esforç, malgrat totes les contradiccions, perquè sigui un èxit. Ningú s’ha de sentir exclòs. Si l’ANC decideix que no hi ha d’haver un espai Vip, no em sembla una tragèdia, i sí que em semblaria preocupant que hi hagués una deriva antipolítica i antipartits. No ens ho podem permetre, perquè ens necessitem tots. I ho aprofito per assenyalar que aquesta és una de les conseqüències de la teoria de la desunió. Tots aquells que l’han sembrat no es poden sorprendre que ara hi hagi gent que faci el mateix.

Diu que “el diàleg, la negociació i el referèndum acordat avui sabem que són fantasies”. No hi ha cap esperança?

Soc analític i em baso en les evidències que no tenim fa un temps, que ens diuen que l’Estat de cap de les maneres s’avorirà a parlar, ja no negociar, sobre el dret a l’autodeterminació o una versió més suau com el dret a decidir. No és una opinió, són fets. I dic que en siguem conscients. Si volem ser responsables, ens hem de basar en evidències, no en màgia. La màgia diu que l’Estat espanyol un dia, per una raó que desconexim, s’avorirà a assegurar a una taula per parlar d’un referèndum, però la realitat diu el contrari. Tenim al davant un Estat que en termes de Catalunya no està al segle XXI ni a Europa.

Va creure mai en el diàleg?

Sí. És una de les lliçons apreses

Eludir la responsabilitat fent un clam per la unitat no seria correcte per la meua part

de l'octubre del 2017. Espanya havia canviat en molts aspectes, però gens en el de la sacrosanta unitat de la pàtria. I va ser una gran decepció. Jo vaig fer absolutament tot per donar una oportunitat al diàleg. Dos anys després hem de ser justos i honestos i dir que no ha canviat absolutament res. I no cal insistir més en aquest camí, perquè no hi ha sortida.

Diu que l'única via per superar "la paret de l'Estat" és la confrontació no-violenta. De quina parla?

El 130è president de la Generalitat, en una xerrada a Holanda ■ EFE

És una via que no agrada a ningú. Qualsevol persona civilitzada voldria sortir del conflicte a través del diàleg i l'acord, però no tenim al davant algú que comparteixi la mateixa idea, i ens aboca, inevitablement, si volem continuar aspirant a ser un estat reconegut i independent, a haver de passar per una fase de confrontació. La de l'Es-

tat, que és la violenta i repressiva, no ens interessa, i tenim el deure d'eludir-la. I necessitem oposar-hi una confrontació intel·ligent basada en les nostres fortaleces i no febleses, en els nostres actius, esperances, llençatge i eines del segle XXI.

Veu la gent preparada?
Mentalment no en tinc cap dub-

te; ara tenim el coneixement de com actua l'Estat, sabem a què ens exposem. Amb això no fem prou i ens hem de preparar per saber com actuar quan arribi aquest nou embat. No serà fàcil ni agradable, i ens hem de con jurar a mantenir la nostra posició amb aquesta actitud de no-violència, de compromís amb els valors fonamentals i els drets humans.

Afirma que saben per on no val la pena moure's o quins ulls de poll convé no trepitjar. Pot especificar?

Tenim un coneixement de treballar en l'àmbit europeu i internacional molt més enfocat, afinat i sofisticat que fa dos anys. A l'exili hem après molt. La geopolítica és fonamental, i la tenim més enfocada, podem interlocutar amb actors de manera directa i sabem per on es mou l'Estat espanyol. ¿És realista pensar que hi ha un camí internacional per a una Catalunya independent? Sí. Fàcil? En absolut, ni ho tenim fet.

Decepció amb les institucions

Hem d'emprendre una onada democràtica i la iniciativa ha de tornar a ser nostra

europées, però?

Sí, evidencien la seva dependència extrema d'alguns estats poderosos, i Espanya és un d'ells.

Es veu aviat ocupant-hi l'escó?

No sé quin calendari tindrà, però sí que sé que cada dia que passa al Parlament en què no hi ha cap representant de JxCat s'estan vulnerant i violant els drets del sufragi actiu de més d'un milió de ciutadans europeus.

L'entrevista sencera, a www.elpuntavui.cat. ■

ARTS d'estiu
Costa Barcelona

MELENDI
2 AGOST

ARTS d'estiu

ANA BELÉN
1 AGOST

FESTIVAL ARTS D'ESTIU
www.artsdestiu.com

PINEDA DE MAR - SANTA SUSANNA

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**ELS NOSTRES AJUNTAMENTS**
EL VENDRELL

Kenneth Martínez

Alcalde del Vendrell (PSC)

“Volem un govern sense línies vermelles”

PACTE Ha tancat un pacte de govern amb independents i Cs, però assegura que és una majoria oberta a tothom
VOLUNTAT Diu que treballarà per ampliar el govern i trencar la política de blocs al Vendrell

CATI MORELL / TAEMPUS
EL VENDRELL

Amb els millors resultats del PSC al Vendrell des del 2003, Kenneth Martínez ha apostat per fer un canvi de sentit a tot i ha tancat un pacte de govern amb el grup independent dels Veïns de les Platges i Ciutadans, fugint de la línia que va seguir el seu antecessor, Martí Carnicer, que va buscar aliances amb CiU i ERC ara fa quatre anys.

Què busca amb aquest pacte radicalment diferent del del mandat passat?
Vistos els resultats, l'objectiu era arribar a tenir un govern de majoria. Després de l'acord amb Cs i els independents, encara tenim voluntat de sumar-hi més gent i trencar la política de blocs al Vendrell.

Quan diu que tenen voluntat, ho diu com una voluntat genèrica o es refereix a algú en concret?

Em refereixo a un grup en concret amb el qual ja tenim converses. Jo espero que a la tardor aquestes converses fructifiquin i s'ampliï el pacte de govern, perquè volem tenir un acord el més ampli possible des del punt de vista ideològic per fer un govern sense línies vermelles.

Venen de quatre anys molt complicats... Com visualitza el mandat?

Bé, molt bé! La veritat és que la sensació és molt millor del que podia semblar just

abans de les eleccions. Les previsions que havíem fet era sobre el manteniment de la fragmentació i treballàvem sobre la proposta d'un govern en minoria. Ara tenim sobre la taula un govern amb majoria suficient per poder treballar amb més estabilitat. Això ens permetrà poder dedicar tota la capacitat i l'esforç a avançar en la feina i no haver d'estar contínuament buscant suports, que sovint acaba sent una feina estèril perquè finalment no fructifiquen.

Quin és l'objectiu inicial?

Ara, amb modèstia i humilitat, després de la feina feta els últims quatre anys per redreçar la situació econòmica de l'Ajuntament, podrem començar a fer algunes inversions i actualitzar serveis, que a causa de la crisi han tingut greus restriccions financeres. Estem, per tant, en un punt d'inflexió que suposa un gir important en la direcció de la política municipal.

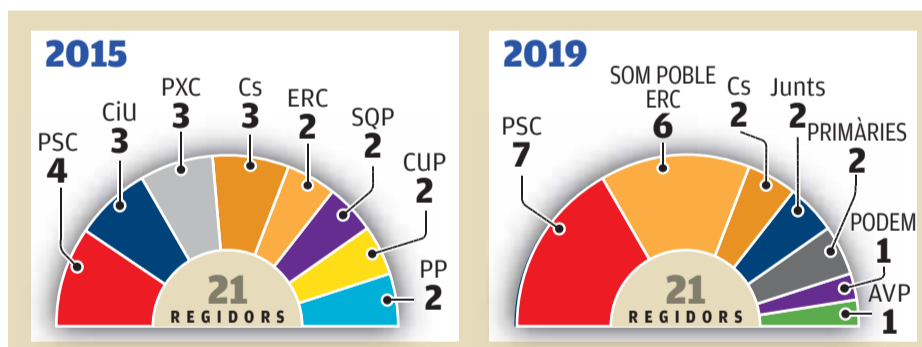
Quin percentatge hi ha d'endeutament?

Ara ja estem per sota del 90% dels ingressos i, per tant, hem recuperat l'autonomia financera municipal. Entre el 75% i el 110%, la llei et permet demanar préstec i, de fet, al pressupost del 2019 ja vam aprovar un primer préstec que estem formalitzant en aquest moment. Però això és mèrit del mandat anterior. I ara hem de continuar treballant per anar reduint aquest endeutament.

És una bona oportunitat per a la ciutat i

AJUNTAMENT DEL VENDRELL

per al govern municipal que hi hagi, no?

Ho entenem com una oportunitat per capgirar la situació dels últims vuit anys en benefici del conjunt de la població. No puc negar que ho afrontem amb un somriure a la cara, perquè, com a mínim, et pots plantejar actuacions d'una certa envergadura que fins ara eren impossibles.

En aquest escenari, quines són les prioritats del nou govern?

Les prioritats són les que ja vam explicar durant la campanya electoral en el programa: prioritzar la inclusió social, la cohesió i la lluita contra l'atur. La feina és un element clau perquè garanteix una certa autonomia personal i fa possible la cohesió social. En aquest moment, l'Ajuntament del Vendrell, amb una situació complicadíssima des del punt de vista financer, és l'Ajuntament de la demarcació de Tarragona que més diners destina a polítiques socials... Això demostra quines han estat les prioritats del

PSC en els últims quatre anys.

Encara hi ha una taxa d'atur elevada respecte a la resta del país.

Res a veure amb la taxa d'atur que teníem l'any 2013, que va arribar a ser del 30%. Ara ens movem al voltant del 16%, però és cert que encara tenim molts problemes per generar ocupació estable. Ens movem en un mercat laboral molt inestable perquè depenem molt de l'estacionalitat turística.

Teniu algunes línies encetades...

Sí. Ens falta el desenvolupament d'un sector que totes les economies tenen en més o menys mesura, que és la indústria. Depenem massa del comerç i el turisme.

Però el Vendrell no té sol per destinar a indústria, depèn de la comarca.

Sí. Ja fa anys que hem començat a treballar amb la resta de la comarca per al desenvolupament d'aquest sector estratègic

De barallar-se amb les dades de l'atur a l'alcaldia

Professor de l'IES Baix Penedès, es va incorporar a l'equip de l'històric Martí Carnicer com a regidor d'Ocupació en un moment en què les taxes d'atur del Vendrell eren les pitjors de Catalunya. Des d'aquesta posició es va guanyar la confiança de la militància i, com a cap de llista en l'última convocatòria, ha superat els resultats del PSC del 2007 i 2011. Aleshores, els socialistes van aconseguir set regidors, mentre que Kenneth Martínez n'ha obtingut vuit. Després de ser escollit alcalde, amb els suports del grup independent dels Veïns de la Platja i de Ciutadans, i amb el primer consistori sense representants de l'extrema dreta des del 2003, Martínez ha tancat un pacte de govern amb aquests dos grups, fugint totalment de la tònica del govern passat, en què Carnicer va apostar per teixir aliances amb CiU i ERC. Nascut l'agost del 1975, Martínez és un dels alcaldes més joves de la demarcació. Això, però, no el frena. Té clars els objectius i les necessitats d'una ciutat que ha estat hibernant per recuperar-se d'una crisi que, en aquest cas, es va aguditzar a causa de la greu feblesa econòmica de l'Ajuntament.

ser, com a mínim, igual de competitiu que d'altres zones. No pot ser que assumim el cost territorial sense compensacions.

Es mantindran dins del grup del Pacte de Berà i amb els ajuntaments del Penedès marítim per l'alliberament del peatge de la C-32?

I tant! El Pacte de Berà ha de continuar treballant però sense limitar-se a resoldre els problemes de l'N-340, sinó que ens hem de marcar l'objectiu de fer realitat un territori amb personalitat i pes dins del conjunt del territori català. Tenim moltes mancances en infraestructures, rebem molta població i necessitem serveis, alguns dels quals no depenen exclusivament de l'Ajuntament, com ara educació i sanitat. Per tant, si la Generalitat no dona resposta a aquesta població que es va incorporant al mateix ritme del creixement, provoca un decalatge que genera inconvenients, tant en serveis com en la competitivitat de les nostres empreses.

El Vendrell ha crescut molt en molt poc temps. Això genera problemes de cohesió i convivència?

Sí. En aquest sentit la cultura té un paper clau com a motor d'integració, de reconeixement de la diversitat. Hem crescut tant en tan poc temps que encara no hem tingut temps de mirar-nos per veure qui som i com som. A més, tenim un repte molt important per desenvolupar, que és la cultura com a element econòmic lligat al territori.

Diu que vol fer una ciutat més amable per viure-hi...

Sí. Hem de treballar per fer una ciutat preparada per viure al carrer. Això vol dir donar prioritat al vianant i a les bicicletes, amb voreres més amples i més zones de vianants. Aquí, la majoria de nous vinguts arriben pel preu de l'habitatge i hem de ser capaços que la gent triï el Vendrell per la qualitat de vida que hi ha. I això vol dir que hem de tenir un entorn urbà i de serveis de qualitat, ampliació de voreres, zones de vianants, carrils bici i més zones verdes...

I els cotxes? On es posaran?

Ens hem d'acostumar que els cotxes s'han de quedar al voltant dels centres... Som una petita Holanda, no tenim pendents..., és ideal per caminar, fer salut i anar en bicicleta o en patinet. De fet, als nuclis tampoc no tenim els carrers preparats per assumir tants cotxes. Aquest any, després de la Fira de Santa Teresa començarem les obres per treure el trànsit de Doctor Robert..., l'ampliació més important de l'illa de vianants des que es va fer la primera zona de vianants.

Això ha de suposar una transformació clau per al sector del comerç. Serà molt important.

Una de les aspiracions del Vendrell és ser un referent comercial.

I ho serem perquè la pròpia demanda interna ho portarà. Igual que arribarem a igualar els serveis al nombre de població. És una qüestió de gravetat. ■

Hem de posar el Festival Pau Casals al mapa i superar el mite que les coses sempre costen més del Llobregat cap avall

gic. Volem una indústria moderna, respectuosa amb el medi ambient i tecnològicament avançada, que faci la seva aportació a la generació de riquesa que en aquest moment ens falta. Estem ubicats en un espai estratègic des del punt de vista geogràfic, i volem aprofitar-ho i contribuir al desenvolupament econòmic de la comarca i a la reducció de les taxes d'atur que tenim en aquest moment, que vol dir reduir precarietat.

Quan parla de consolidar indústria, a quin model es refereix? Al polígon de la Bisbal o del Logis Penedès?

Hi ha uns projectes, amb els seus corresponents estudis d'impacte ambiental, i no cal inventar-se coses noves.

Per tant, no descarta el desenvolupament del Logis Penedès?

No, no... Segur que la logística genera més llocs de feina que estar sense cap tipus d'indústria.

Tenim projectes industrials al Baix Penedès i no cal inventar res nou. La logística genera més feina que estar sense indústria

En el cas de la Bisbal, no hi ha hagut cap debat. Es va donar per fet, no?

Justament és com una paradoxa. Ja tenim un polígon potent, de primer ordre, que és a la cruïlla de les dues principals vies de comunicació: per què hem de buscar una altra cosa...? I si podem triar les empreses que volem... Però ara tenim una empresa com Idiada que vol créixer en aquest territori: per què no seguim treballant perquè aquesta empresa o altres de similars puguin desenvolupar-se en aquest territori?

El Vendrell ha desenvolupat un model turístic, amb pros i contres...

Tenim el potencial: aquests anuncis que publiciten l'essència mediterrània ens estan descrivint: tenim mar i muntanya, vinya, gastronomia, cultura, música..., ho tenim tot. Aquí, en vint quilòmetres, pots anar de dalt de tot del Montmell a la platja i canviar totalment de paisatge, passant per una gran quantitat d'ecosis-

Totes les infraestructures passen per aquí. Hem de trobar la manera que aquest fet ens permeti generar oportunitats

temes naturals, econòmics, socials...

Som un petit bressol cultural i d'oportunitats i hem de ser capaços de ser la ròtula que permeti articular aquest territori amb tot el seu potencial. No pot ser que només siguem territori de pas.

Parla del tren?

Parlo del tren, d'autopistes..., perquè tot passa per aquí.

En el cas de les autopistes hi ha un debat obert sobre un nou model de gestió que s'havia de posar en marxa el 2019 i que no acaba d'arribar...

Jo entenc que les infraestructures d'aquest tipus són molt costoses de mantenir. Aquest és un debat de país. El desenvolupament del país depèn d'unes infraestructures potents i el model reclama uns acords amplis. I el que nosaltres demanem és que els veïns de les zones afectades per la construcció d'aquestes infraestructures necessàries puguem

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La delegada a Berlín porta l'espionatge del ministeri a la fiscalia alemanya

■ Marie Kapretz presenta denúncia penal i sospita dels serveis secrets estatals
■ La van seguir fins i tot en el període en què l'havien fet cessar arran del 155

Òscar Palau
BARCELONA

La delegada de la Generalitat a Berlín, Marie Kapretz, ha presentat una denúncia penal davant la fiscalia alemanya per haver estat víctima d'un presumpte delictes d'espionatge per part de "col·laboradors desconeguts d'autoritats de seguretat espanyoles en relació amb les activitats del govern de Catalunya a Alemanya". És a dir, per haver estat víctima del *Borrellgate* que el govern denuncia que va afectar, a més de la de Berlín, les delegacions de Londres i Ginebra, si bé aquesta és la primera denúncia penal que es posa. Això sí, a títol personal. "Interposo una denúncia a la Fiscalia General Federal d'Alemanya pel seguiment que em va fer (i possiblement segueix fent) el Ministeri d'Interior. Hi veig una infracció de l'article 99 del Codi Penal alemany i contra les meves llibertats personals", anuncia ella mateixa ahir al migdia a Twitter.

Kapretz sosté en el text que la "sospita" que ha estat espiada pels serveis secrets de l'Estat la va aixecar el mateix govern espanyol, quan el 26 de juny va demanar al TSJC el tancament cautelar d'aquestes tres delegacions –denegat aquesta setmana–, tot justificant-ho en un informe que, com a annex, adjunta un dossier de la secretaria d'estat de Seguretat enviat a l'ambaixada alemanya amb diversa informació sobre les activitats de Kapretz, com ara la seva participació en conferències de premsa, esdeveniments, entrevistes i reunions amb tercers. La delegada admet que "bona part de la informació" pot provenir de fonts públiques com Facebook o Twitter, però denuncia

Marie Kapretz, en una foto d'arxiu d'una conferència a Girona el juny del 2017 ■ JOAN SABATER

Sánchez busca estovar Iglesias tot i mirar ja al 10-N

Pedro Sánchez no marxa de vacances i iniciarà una ronda de reunions amb els agents socials i els partits. En una carta als militants del PSOE, el president espanyol promet fer una oferta programàtica i presentar-la a Unides Podem perquè Pablo Iglesias accepti la via del govern portuguès, amb un primer ministre so-

cialista com Antonio Costa en solitari i amb el suport de les constel·lacions d'esquerres des de fora i sense poder. És a dir, la via inicial de Sánchez.

Tot i l'esforç estiuec, el govern de Sánchez i el PSOE miren ja al 10 de novembre pensant en noves eleccions i la mateixa portaveu, Isabel Celaá, admet que el president

no tornarà a llançar-se a la investidura "si no hi ha aigua a la piscina". A UP, Pablo Echenique exigia la coalició sí o sí. "Abans que un govern nacional-populista amb suport de separatistes, presumptes delinqüents i filoetarres, millor donar veu als espanyols", diu la portaveu del PP al Congrés, Cayetana Álvarez de Toledo.

que "també conté informació resultant del seguiment del trànsit de correu electrònic i/o d'una font humana present a cada esdeveniment", ja que en diversos casos fins i tot s'adjunten fotografies d'ella.

A més, Kapretz denunciava que també la van seguir en la seva activitat privada com a ciutadana, durant el període en què no ocupava el càrrec –entre el novembre del 2017 i el juliol del 2018– perquè

l'havien fet cessar, i la delegació havia estat clausurada, arran de l'aplicació del 155, fet que denotaria que el govern del PP volia assegurar-se que l'anul·lació de l'activitat fos realment efectiva. Així per exemple, l'annex inclou referències a un esdeveniment a Berlín al qual Kapretz va assistir el gener del 2018, en què ni tan sols participava, i la seva presència en la conferència de premsa que el president Carles

Puigdemont va fer aquell 7 d'abril en sortir de la presó de Neumünster, o en una manifestació al juliol a Potsdamer Platz, abans que, al setembre, es fes del tot efectiva la seva restitució en el càrrec. L'informe fa referència també a altres activitats en què va participar després, entre el setembre i el març passat, per la qual cosa Kapretz manté la "sospita inicial" que el seguiment "continua tenint lloc". ■

Més d'un centenar de persones es van concentrar davant la comissaria de les Corts en conèixer les detencions ■ Ò.P.J.

Detinguts sis activistes per desordres varis els últims mesos

■ Els acusen de fins a nou delictes en protestes independentistes ■ Arran i CDR denuncien la "lògica repressiva"

Ò. Palau
BARCELONA

Almenys sis activistes dels CDR i de col·lectius de l'esquerra alternativa com Arran i el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, tres d'ells menors, van ser detinguts a casa o citats a comissaria al llarg del dia d'ahir pels Mossos, per la presumpta implicació en aldarulls públics els últims mesos, com els que hi va haver arran del Consell de Ministres del desembre a Barcelona, la vaga general del 21 de febrer contra l'inici del judici al procés (se'ls acusa d'asseure's a les vies) o una protesta a l'abril contra un acte de Vox. Segons l'advocat Xavier Monge, els acu-

sen de fins a nou delictes "que es barregen de forma matussera", per englobar-los en una "suposada organització criminal". Segons ell, la detenció "és inversemblant" i només pot respondre a "una lògica repressiva" per desincentivar des del govern les protestes a la imminent sentència, fet que veu "del tot incomprendible". "És inexplicable; com a màxim són actes de desobediència pacífica", ressaltava a les portes de la comissaria de les Corts, on van declarar, i davant la qual es van concentrar un centenar de persones des del migdia. Els tres majors d'edat seguien anit reclosos, i per aquest matí s'han tornat a convocar protestes. ■

Dos condemnats a 12 i 18 mesos

L'Audiència de Barcelona va condemnar ahir dos activistes de l'Hospitalet, Laia Roca i Lluís Mollon, a sengles penes d'un any i un any i mig de presó per la seva actuació en les protestes el 25 de març del 2018 davant la delegació de l'Estat a Barcelona, arran de la detenció del president Carles Puigdemont a Alemanya. La sentència condemna la parella per desordres públics en haver posat un contenidor per obstaculitzar l'acció dels

cossos que volien dissoldre la manifestació. Això sí, absol Mollon del delictes d'atemptat a l'autoritat del qual l'acusava la fiscalia, que demanava sis anys de presó per haver llançat una ampolla de vidre contra un furgó policial, ja que no hi ha proves que tingués com a fi agredir cap agent. Dese- nes de persones es van concentrar davant l'edifici per fer costat als acusats, que es van declarar "contents i alhora decebuts" per la sentència.